

Rättsfall från regeringsrätten

Travrörelse eller ej – en häst

Besvär av E angående inkomsttaxering 1967. – E hade sedan åtminstone 1963 bedrivit tävlingsverksamhet med hästar och ev. tillsammans med en underårig dotter ägt två hästar under 1963 och 1964. Under 1966 hade E bedrivit verksamhet med bara en häst. E ansåg att travsport i sådant fall enligt praxis inte betraktades som skattepliktig verksamhet. TN och PN beskattade dock E för inkomst av travrörelse. Enligt PN uppgick nettointäkten till 11.910 kr. KR: ej ändring.

RR yttrade: Av handlingarna i målet framgår att E – som också tidigare år ägnat sig åt travsportverksamhet – under år 1966 bedrivit tävlingsverksamhet med en häst, vilken verksamhet gått med icke obetydlig vinst, och att han för nämnda år inte uppburit annan inkomst än den förtjänst han haft av tävlingsverksamheten. Med hänsyn härtill och till vad i övrigt förekommit får verksamheten anses ha utövats yrkesmässigt, i följd varav E, såsom PN och KR funnit, skall beskattas för inkomsten av verksamheten såsom för intäkt av rörelse. – På grund härav och då E icke visat sig vara berättigad till ytterligare avdrag för utgifter i rörelsen lämnar RR besvären utan bifall (RR föredr. 24.5; dom 6.6.1973).

Anm: Se RA 1939 ref 40, 1953 not 1103, 1960 not 41, 1964 ref 9, 1968 not 1953 samt Geijer, Rosenqvist, Sterner, Skattehandbok Del I sjunde upplagan s 78, SN 1970 s 281 (Blomqvist).

Hästhållning för avel och travsport – hobby, jordbruk, rörelse?

Besvär av K angående inkomsttaxering 1966. – K ägde under 1965 en jordbruksfastighet i sin hemortskommun L. Driften av jordbruket synes ha varit utarrenderad. K beräknade inkomst av fastigheten enligt bokföringsmässiga grunder och upptog därvid bl a som intäkt likvid för en såld häst (Karaso) med 1 201 kr och som utgifter dels 6 094 kr för tränararvode och kostnad för veterinär för hästen, dels 7 129 kr för hyra av hingst (Wayraid). Vidare yrkades avdrag för avskrivning av hästen Karaso med 10 000 kr. – TN, som fann K:s hästhållning vara hänförlig till hobbyverksamhet, upptog ej likviden om 1 201 kr till beskattning och vägrade avdragen om 6 094 kr resp 7 129 kr. – Hos PN yrkade K att taxeras enligt deklARATIONEN – varvid avdraget för tränararvoden m m borde beräknas till 5 808 kr i stället för 6 094 kr.

PN biföll K:s talan och avslog de besvär TI anfört i särskild ordning. PN yttrade: Med hänsyn till K:s yrke kan avels- och travverksamheten ej hänföras till hobbyverksamhet. Till följd härav är K berättigad till avdrag för kostnad för tränar- och veterinärarvode samt för hyra för hingst med 5 808 kr resp 7 129 kr. Å andra sidan skall av TN avförd inkomst för försåld avelshingst, 1 202 kr, återföras till beskattning.

Hos KR fullföljde TI sina yrkanden hos PN. Alternativt hemställde han att avdrag ej skulle medges för kostnaderna å 7 129 kr betr hästen Wayraid med hänsyn till att verksamheten med denna bedrivits i annan kommun än hemortskommunen.

KR yttrade: K:s intäkt genom försäljning av travhästen Karaso och omkostnader för denna häst är icke att hänföra till någon förvärvskälla. Ej heller föranleder handlingarna till antagande att K:s verksamhet med hästen Wayraid under nu ifrågasatt beskattningsår varit hänförlig till förvärvskälla. K skall därför icke beskattas för intäkt på grund av försäljning av häst 1 201 kr och ej heller medges avdrag för kostnader för tränare och veterinär med 5 808 kr, värdeminskning å häst med 10 000 kr och hyres- och fraktkostnader m m med 7 129 kr.

RR yttrade: K har i målet anfört bland annat följande. Sedan år 1939 hade hans huvudsakliga verksamhet och inkomstkälla haft anknytning till hästar och hästavel. Sålunda hade han under 1940- och 1950-talen i stor utsträckning köpt och sålt hästar i egen regi. Sedan början av 1950-talet hade han varit heltidsanställd chef för Örebro-Bergslagens travsällskap. Denna tjänst medförde att han på olika sätt måste stödja och vid behov organisera hästaveln inom sällskapets verksamhetsområde. Han hade själv tidigare hållit ett flertal travhästar, vilka även använts för skogskörslor i det av K drivna jordbruket. – Förvärvet av hingsten Karaso och förhyrningen tillsammans med annan person av hingsten Wayraid utgjorde ett led i hans verksamhet med hästavel. K hade i sina deklarationer alltid redovisat hästhållningen såsom ingående i jordbruksdriften utan att detta tidigare blivit föremål för anmärkning från taxeringsmyndigheternas sida. – Med hänsyn till det samband som föreligger mellan K:s hästhållning under beskattningsåret och hans verksamhet i övrigt och med beaktande av övriga omständigheter i målet får hästhållningen anses utgöra en av K bedriven yrkesmässig förvärvsverksamhet. Denna är, såvitt utredningen ger vid handen, i beskattningshänseende att betrakta, icke såsom binäring till jordbruket, utan såsom rörelse. – Till följd av det anförda skall K taxeras till de belopp prövningsnämnden bestämt; dock må K:s kostnader för hingsten Wayraid, som ej varit uppställd inom K:s hemortskommun L, icke avdragas vid den kommunala taxeringen därstädes. (RR föredr. 24.5; dom 6.6.1973.)

Konsumentkooperativ förenings rätt till avdrag för i återbäring ingående mervärdeskatt

Besvär av Föreningen X angående förhandsbesked beträffande inkomstbeskattning. – Föreningen ansökte om besked huruvida den fick vid inkomsttaxering göra avdrag för hela beloppet av beslutad återbäring eller om avdraget skulle minskas med i återbäringen ingående mervärdeskatt.

RSV:s nämnd för rättsärenden yttrade: – Nämnden finner att, såvitt av handlingarna i ärendet framgår, sökandeföreningen i beskattningshänseende är att anse såsom kooperativ. Till följd härav äger föreningen, jämlikt 29 § 2 mom KL, vid beräkning av inkomsten av den kooperativa verksamheten njuta avdrag för sådan utdelning av vinsten på verksamheten (återbäring), som föreningen beslutat lämna sina kunder i förhållande till deras under inkomståret gjorda köp hos föreningen. – Nämnden finner vidare, att sökandeföreningen för nämnda verksamhet är skattskyldig till mervärdeskatt. På grund härav äger föreningen, jämlikt 15 § fjärde stycket

förordningen om mervärdeskatt, vid redovisning av utgående mervärdeskatt avdraga belopp motsvarande den del av tidigare redovisad sådan skatt som belöper på lämnad återbäring. – På grund av det anförda och då enligt 73 § första stycket mervärdeskattförordningen utgående mervärdeskatt icke skall räknas som intäkt och ingående sådan skatt icke som kostnad vid inkomsttaxeringen, förklarar nämnden att – oavsett hur återbäringens storlek anges för medlemmarna – sökandeföreningen icke är berättigad att vid inkomsttaxeringen åtnjuta avdrag för återbäring med högre belopp, än som kan beräknas motsvara den verkliga kostnad för återbäring som slutligen kommer att belasta föreningen. (En ledamot anförde annan mening.) – **RR**: ej ändring. (**RR** föredr. 29.5; dom 20.6.1973.)

Anm: Se RÅ 1930 ref. 14 angående kooperativ förenings beskattning. Se även Geijer m fl, Skattehandbok del 1, 7:e uppl s 338, Svensk Skattetidning 1961 s 107 (Holmberg) samt Fridolin-Helmers, Mervärdeskatten, 2:a uppl s 163.

Traktorkörning för ett företags räkning – tjänst, traktorförsäljning – realisationsvinst

Besvär av R angående inkomsttaxering 1967. – **RR** yttrade: Den verksamhet, som R bedrivit, har väsentligen bestått i körningar med traktor. Såvitt utredningen i målet visar, har körningarna utförts för ett enda företags räkning och utan anlitan­de av anställd arbetskraft. I verksamheten har använts tre traktorer, som anskaffats åren 1962, 1963 och 1965. Av tillgängliga kontrolluppgifter framgår, att företaget vid utbetalning av ersättning för körningarna verkställt skatteavdrag som om ersättningen avsett tjänsteinkomst. I den av R avgivna självdeklarationen har verksamheten redovisats kontantmässigt utom i det hänseendet, att avdrag för traktorernas anskaffningsvärde skett i form av värdeminsk­ningsavdrag. Inkomsten har angivits hänflyta från rörelse, men har i form av hänvisning anmärkts även i det avsnitt, vari inkomst av tjänst skall redovisas. Gentemot de förut anmärkta förhållanden, som talar för att verksamheten varit hänförlig till tjänst, kan redovisningen i deklara­tionen icke anses tillfyllest för att verksamheten mot R:s bestridande skall anses som rörelse. Vid nu angivna förhållanden skall den vinst, som R åtnjutit genom försäljning av traktorerna, beskattas icke såsom inkomst av rörelse utan enligt de i 35–37 §§ KL givna bestämmelserna om realisationsvinst. För beräkning av realisationsvinstens storlek erfordras emellertid ytterligare utredning om tidpunkterna för inköp och försäljning av traktorerna och om försäljningssummans fördelning på dessa. Denna utredning bör äga rum vid läns­skatterätten. På grund av vad nu anförts undanröjer **RR KR**:s utslag och **PN**:s beslut samt hänvisar målet till läns­skatterätten för ny be­handling. (**RR** föredr 1.6; dom 8.6.1973.)

Anm: Jämför RÅ 1953 ref 1 och 1958 not 83 (Skattenytt 1953 s 67 och 1958 s 200).

Kostnad för psykoanalys

A. Besvär av B angående inkomsttaxering 1967. – B, som var anställd som kurator vid ungdomskliniken på Långbro sjukhus, yrkade avdrag för kostnad för psykoanalys med 5 550 kr. **TN** vägrade men **PN** medgav avdrag.

KR lämnade av TI anförda besvär utan bifall, enär av utredningen i målet fick anses framgå att den undergångna psykoanalysen haft sådant samband med B:s arbete som kurator, att kostnaderna för densamma är vid taxering avdragsgilla.

RR – där TI fullföljde sin talan – vägrade avdrag och anförde: B:s utgifter för psykoanalys kan icke anses vara kostnad för fullgörande av de med hennes kurator-tjänst förenade arbetsuppgifterna. Kostnaden är därför icke avdragsgill vid beräkning av hennes inkomst av kurator-tjänsten. Icke heller är kostnaden att jämställa med kostnad i anledning av långvarig sjukdom eller eljest av beskaffenhet att medföra rätt till avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga.

(RR föredr 22.5; dom 26.6 1973.)

B. Besvär av J angående inkomsttaxering 1967. – J, som var anställd som psykolog på Beckomberga sjukhus, yrkade avdrag för kostnad för psykoanalys med 6 625 kr. – TN vägrade avdrag men PN medgav detsamma.

KR fann icke skäl att bifalla av TI anförda besvär, enär av utredningen i målet fick anses framgå att den undergångna psykoanalysen haft sådant samband med J:s arbete som psykolog, att kostnaderna för densamma är vid taxering avdragsgilla.

RR – där TI fullföljde sin talan – biföll besvären och anförde: Av i målet åberopade intyg framgår, att den psykoanalys J genomgått syftat till att bibringa henne insikter av betydelse för fullgörandet av hennes arbetsuppgifter. Emellertid har, såvitt framgår av handlingarna, hennes arbetsgivare varken fordrat eller ens uttalat önskemål om att hon skulle genomgå psykoanalys. Ej heller synes arbetsgivaren ha svarat för någon del av kostnaderna härför. Vid sådant förhållande kan hennes kostnader för psykoanalysen icke anses som avdragsgill kostnad för fullgörande av tjänsten. (RR föredr 22.5; dom 26.6. 1973.)

Anm: Jämför RÅ 1970 ref 22 I och II (Skattenytt 1970 s 491). Se även förhandsbesked ang bitr överläkare vid psykiatrisk klinik redovisat i RSV Dt 1973:26 (avdrag vägrat).

Reparation av bil efter kollision, kostnadsfördelning på tjänste- och privatkörning

Besvär av B angående inkomsttaxering 1968. – B yrkade i deklARATIONEN avdrag för kostnader för egen bil i tjänsten med (3 988 + 2 202 =) 6 190 kr. Beloppet 3 988 kr framkom genom att hans totala bilkostnader fördelades på tjänstekörning och privat körning i förhållande till färdsträckorna för tjänsten och för privat bruk. Beloppet 2 202 kr, vilket inte medräknats i nyssnämnda totala kostnader, utgjorde hans kostnader för reparation av skador på bilen efter kollision under tjänstekörning. – TN vägrade avdrag för reparationskostnaden 2 202 kr.

Hos PN yrkade B att få avdrag enligt deklARATIONEN eller i vart fall med ytterligare 1 316 kr. Sistnämnda belopp framkom genom att kostnaderna för reparationen av skadorna efter krocken fördelades på körning för tjänsten och för privat bruk på samma sätt som övriga bilkostnader.

PN anförde: Enär vad i målet anförts icke ger anledning till annat antagande än att reparationskostnaderna utgör icke avdragsgill kapitalförlust lämnar PN B:s talan utan bifall. Även KR kom till samma slut.

RR yttrade: B har brukat sin bil för körning i tjänsten i betydande omfattning. Den ifrågavarande olyckshändelsen, vilken ej föranlett åtal för någon, har inträffat under färd i tjänsten. De kostnader för bilens reparation, som olyckshändelsen förorsakat B, tillhoppa 2 202 kr, får mot bakgrund av vad nu anförts och övriga omständigheter anses som en normal driftskostnad för bilen. B är därför berättigad till avdrag med den del av ifrågavarande belopp, som kan anses belöpa på hans körning i tjänsten eller med 1 300 kr. (RR föredr 22.5; dom 26.6.1973.)

Anm: Se RÅ 1960 ref 17, 1964 not 1312, 1969 ref 4, 1970 ref 67 (Skattenytt 1960 s 336, 1965 s 89, 1969 s 545, 1971 s 329).

Fond för undervisning eller utbildning?

Besvär av Tor Wiboms fond angående inkomst- och förmögenhetstaxering 1969. – Enligt stadgarna skulle avkastningen av fondens medel – sedan viss del lagts till kapitalet – användas till bidrag till tjänstemän hos Stockholms Fastighetsägareförening och dess dotterföretag ävensom andra personer inom eller utom föreningen för forskning och studier samt utbildning inom fastighetsjuridiska, fastighetstekniska och fastighetsekonomiska m fl områden, som sammanhänger med drift och förvaltning av hyresfastigheter.

TN åsatte ej fonden någon taxering men, sedan TI anfört besvär, förklarade såväl PN som KR fonden skattskyldig.

RR yttrade: Beträffande arten och omfattningen av den verksamhet som bedrivits genom fonden framgår av handlingarna i målet bland annat följande. Lämnade bidrag har utnyttjats för studieresor. Under beskattningsåret 1968 utgick bidrag med 3 000 kronor till fastighetsägareföreningens vice verkställande direktör. Bidraget hade använts för studier av utvecklingstendenser inom hyresrätten i vissa länder i Väst-europa. Under åren 1963–1966 hade sammanlagt utgivits fyra bidrag. Det har upp-givits att bidragen lämnats till väl kvalificerade personer, som ägnat sig åt studier på fastighetsjuridiska, fastighetstekniska och fastighetsekonomiska med flera områden. Stipendierna hade tilldelats även personer utanför föreningen. – En bidragsgivning av här angiven art kan icke betecknas som understöd för beredande av undervisning eller utbildning i den mening som avses i 53 § 1 mom c) KL. På grund härav och då ej heller annan grund för bifall till yrkandet om begränsad skattskyldighet för fonden visats föreligga, fastställer RR det slut KR:s utslag innehåller: (RR föredr 23.5; dom 18.6.1973.)

(En ledamot av RR – regeringsrådet Lidbeck – tillade: KL som i 53 § 1 mom e) medger begränsad skattskyldighet i vissa fall för stiftelser vilka lämnar understöd för beredande av undervisning eller utbildning, anger inte vad slags undervisning eller utbildning som avses. Stadgandets förarbeten (SOU 1939:47 s 55 och prop 1942:134 s 49) tyder dock på att lagstiftaren närmast åsyftat den i institutionella former bedrivna undervisningen och utbildningen. Att stadgandet har denna innebörd är också den i doktrinen allmänt omfattande meningen (se bl a Hagstedt: Om beskattning av stiftelser, 1972, s 264 ff och där anmärkt litteratur). Även rättspraxis synes ha i stort sett anslutit sig till en sådan tolkning (jfr å ena sidan RÅ 1967 Fi 938 och å andra sidan 1959 ref 37 och 1967 Fi 155). Enligt min mening finns det goda skäl att i rättstillämpningen fasthålla vid en dylik – låt vara snäv men med lagtexten dock väl för-

enlig - tolkning. Det är i huvudsak endast inom området för den skolmässiga eller därmed jämförliga undervisningen och utbildningen som ändamålet med verksamheten kan närmare prövas. Utan ledning av skolprogram, kurs- och undervisningsplaner o dyl har taxeringsmyndigheterna knappast möjlighet att bedöma om verksamheten är av sådan art att den förtjänar skattefrihet. - I de ämnen för vilka Tor Wiboms fond är avsedd finns ingen institutionellt ordnad undervisning eller utbildning. Fondens ändamål kan, enligt vad fonden själv framhåller, inte tillgodoses i annan form än genom bekostande av studieresor o dyl. Uppenbarligen kan ej ifrågakomma att hänföra stiftelser med så vagt angivna uppgifter till kretsen av begränsat skattskyldiga stiftelser.)

Periodiskt understöd under 11 månader

Besvär av O. angående inkomsttaxering 1970. — O. var under tiden januari till december 1969 bosatt i M. Hans fästmö bodde under denna tid hos sin moder i G. I december erhöll de gemensam bostad och flyttade därvid ihop. Fästmön nedkom 1.1.1970 med ett barn. — I sin deklaration 1970 yrkade O. avdrag med 1 825 kronor för periodiskt understöd till fästmön. — TN vägrade avdraget, då detta ansågs avse personliga ej avdragsgilla kostnader. Hos PN yrkade O. att avdraget skulle medges. — TI hemställde om avslag och anförde bl a. Den omständigheten att O. fått barn med sin fästmö 1.1.1970 tyder på att under beskattningsåret, trots bostad på var sitt håll, sammanlevnad i skattelagens mening förekommit. PN biföll yrkandet: Av handlingarna i målet framgår att den skattskyldige sammanbott med fästmön först från och med december 1969. Vad TI anført ger icke stöd för att anse utgivet understöd vara icke avdragsgillt. PN beslutar förty medge avdrag för periodiskt understöd med 1 825 kronor, vilket belopp lämnats utan erinran.

Hos KR yrkade TI att avdrag skulle vägras och anförde. Av handlingarna framgår att periodiskt understöd till fästmön utbetalats under endast 11 månader totalt. Fråga är enligt min mening inte om periodicitet i skattelagens mening (regelmässigt har 1 år ansetts som minimum). Vidare ifrågasättes alltjämt, med hänsyn till barnalstring under ifrågavarande 11 månader, om inte sammanlevnad i skattelagens mening får anses föreligga och att därför vad som utgivits till fästmön är att hänföra till personlig vid taxering ej avdragsgill levnadskostnad.

KR i Sthlm yttrade: Vad TI obesträtt anført i målet ger icke annat vid handen än att ifrågavarande understöd utgått under en tidsperiod av 11 månader. Med hänsyn härtill kan understödet icke anses ha utgått med sådan varaktighet och under sådana omständigheter att O. är berättigad till avdrag för periodiskt understöd.

RR yttrade: Det förhållandet att underhållet till fästmön ej utgått under längre tid än 11 månader utgör icke i och för sig anledning att vägra O. avdrag för understödet. Ej heller i övrigt har i målet framförts några omständigheter på grund av vilka understödet skulle vara att hänföra till annat än sådant periodiskt understöd, för vilket avdrag medges enligt 46 § andra mom första stycket 1) KL. RR fastställer därför, med ändring av KR:s dom, PN:s beskattningsåtgärder. (RR föredr. 9.5; dom 5.6.1973).

Villa färdigställd under året — reducerat schablonvärde?

Besvär av B. angående inkomsttaxering 1966. — B. ägde en villafastighet, som vid allmän fastighetstaxering 1965 åsatts ett taxeringsvärde av 274 000 kr, varav markvärde 24 000 kr och byggnadsvärde 250 000 kr. I sin självdeklaration 1966 redovisade B. fastigheten enligt schablonmetoden, varvid intäkt upptogs till 192 kr motsvarande två procent av 9 600 kr.

TN godtog deklARATIONEN i detta avseende men PN förklarade på talan av TI, att sådan särskild omständighet av beskaffenhet att föranleda att intäkten bort beräknas till lägre belopp än två procent av 274 000 kr eller 5 480 kr enligt 24 § 2 mom KL icke visats föreligga. Hos KR anförde B: Byggnaden färdigställdes först i mitten av juni 1965, varför han först från och med denna tidpunkt kunnat nyttja byggnaden som bostad. Garantibeloppet borde därför beräknas endast för senare hälften av 1965.

Sedan KR lämnat B:s besvär utan bifall och RR i fastighetstaxeringsmål fastställt ett taxeringsvärde för fastigheten av 199 000 kr, yttrade RR i förevarande mål: I målet är utrett, att ifrågakvarande fastighet redan vid början av år 1965 varit byggd med en till enfamiljsbostad inrättad byggnad, som enligt sedermera lagkraftvunnen fastighetstaxering åsatts särskilt byggnadsvärde, och att byggnaden senast i juni 1965 tagits i bruk såsom bostad för B. och hans familj. På grund härav och då något sådant förhållande, som avses i 24 § 2 mom tredje stycket KL, icke kan anses ha förelegat, skall intäkten av fastigheten, på sätt angives i första stycket av samma moment, beräknas till två procent av fastighetens taxeringsvärde 199 000 kr eller alltså till 3 980 kr, vilket tillika utgör garantibelopp för fastigheten. — Vid taxeringen till statlig förmögenhetsskatt skall fastigheten upptas till taxeringsvärdet 199 000 kr. (RR föredr. 14.3; dom 14.3.1973).

Förlust på aktier — driftförlust?

Gruvbolag, som förvärvat aktier i kanadensiskt bolag med viss gruvfyndighet i syfte att försäkra sig om smältmaterial till sitt smältverk i Sverige, har då malmfyndigheten senare visat sig mindre än väntat, i förhandsbesked förklarats berättigat till avdrag vid inkomsttaxeringen för vid försäljning av aktierna uppkommande förlust såsom varande driftförlust. — RR: ej ändring. (RR föredr. 27.3. dom 11.4.1973).

Anm.: Se Lundevall, Skattehandbok, 5 uppl s 372, 393—98, d:o av Geijer m fl, 7 uppl. s 234—35, 311—12, SOU 1964: 29 s 47—49, 59—66, prop 1965 nr 126 s 50, 72. Se även RÅ 1959 not. 1322 och 1965 ref 31 (SN 1966 s. 91).

Utrangering av byggnad i rörelse

Besvär av Länssparbanken J. angående inkomsttaxering 1964. — Banken yrkade avdrag i deklARATIONEN för utrangeringsförlust i samband med rivning av en vid sekelskiftet uppförd byggnad som successivt tagits i anspråk för rörelsen. Avdrag yrkades först med 480 679 kr. Avdragsyrkandet reducerades dock sedan med 32 302

kr för återvunna värdeminskningsavdrag. MKPN medgav avdrag med ett såsom skäligt ansett belopp av 240 000 kr. KR yttrade: Den del av fastigheten, som skall anses ha använts i rörelsen, bör beräknas efter förhållandet i genomsnitt under fastighetsinnehavet mellan hyresvärdet per kvadratmeter å de lokaler, som använts i rörelsen och hela fastighetens hyresvärde per kvadratmeter, varvid bostadslägenheter för verkställande direktören och andra tjänstemän samt för vaktmästare bör hänföras till i rörelsen använda lokaler. Detta förhållande framgår inte exakt av handlingarna i målet men utredningen ger anledning antaga att rörelsedelen av utrangeringsförlusten uppgår till 280 000 kronor, med vilket belopp sparbanken därför bör få avdrag.

RR yttrade: Enligt sista stycket i anvisningspunkten 7 till 29 § KL får, då i rörelse använd byggnad nedrives, avdrag ske för vad som återstår oavskrivet av anskaffningsvärdet, i den mån detta belopp överstiger vad som influtit vid avyttring av byggnadsmaterialier o. d. i samband med rivningen. — Utredningen i målet ger icke vid handen annat förhållande än banken uppgivit eller att de utrymmen, för vilka utrangeringsavdrag yrkats, tagits i anspråk för rörelsen och att ianspråktagandet varit betingat av dennas utveckling. Vid sådant förhållande saknas anledning att — oaktat byggnaden tidigare använts i rörelsen i mindre omfattning — vägra banken sådant avdrag för nyssnämnda utrymmen i deras helhet. Den del av byggnaden, som sålunda skall anses ha använts i rörelsen kan — vid jämförelse mellan hyresvärdet å nyssnämnda utrymmen samt byggnadens totala hyresvärde — uppskattas till i runt tal 60 procent av byggnaden. På grund härav och då bankens beräkning av den totala utrangeringsförlusten bör godtagas nedsätter RR med ändring av KR:s utslag, bankens taxeringar (beloppen här uteslutna). (RR föredr. 28.2; dom 25.4.1973).

Två ledamöter av RR var skiljaktiga och anförde: På sätt KR funnit bör avdraget för utrangering beräknas med hänsyn till fastighetens genomsnittliga användning under innehavstiden. Banken har icke visat att det av KR i enlighet härmed bestämda avdraget är för lågt beräknat. Vi lämnar därför besvären utan bifall.

Anm: Se prop 1938:258 s 233, 241 och 256, BevU 1938:32 samt SOU 1968:26 s 36 och 82.

Koncernbidrag

Besvär av Aktiebolaget C. angående förhandsbesked. — C. stod vid ingången av ett beskattningsår i sådant ägarförhållande till ett dotterdotterbolag som avses i 43 § 3 mom andra stycket KL. Den omständigheten att detta senare bolag under beskattningsåret övergår till att bli ett direkt och helägt dotterbolag till moderbolaget C. ansågs icke fråntaga C rätt till avdrag för koncernbidrag utgivet till dotterbolaget under beskattningsåret. (RR föredr. 26.4; dom 23.5.1973).